

Handrie oét 't böltevén

In de kerktore van ôs perochie hange twië moeie groëte klokke met van die liëge bastoëne. Wie weej aevel eine nije pestoër kreges leet dae dao zôn klein ozelig klökske beejhange. Ik zal ôg ouk vertelle waarom.

Ein bietje boéteaaf aan de rand van de perochie woënde Handrie, ein bietje ein randfiguur met aanleg veur taegeslaeg. Dae kneuterde dao zônder kiep of kuuke op zienen akker, ging s'zôndaags braaf nao de mis en 't lof en bemeujde zich vaerder

met nemus. 't Insigste bezeug waat hae kreeg waas det van pestoër dae um kiër op kiër kwaam vraoge wannier hae noow ens de kerkklokke kôs luuje veur Handrie zien trouwmis. Maar door 't eenvoudige gegaeve desse daoveur noow einmaal met twië persoëne môs zien had pestoër zich dae kruutswaeg baeter kinne spare. Maar, d'r is ein bekind schandeloos spraekwoord waat zaet : op idder pötje pas waal ein dekselke.

Zoë ouk beej Handrie. 't Waas op belaoke paose, d'r scheen ein waterig zunke en Handrie leep met eine sperriusbreije lach de kerk binne met aan zienen erm... ein brudje. Berta, Berta zoot ruum in 't vleis en rook hiel fris nao ein soort boenwas die al iëwe oét d'n handel is. Pestoër rook det ouk, en rook tegeliekertiéd zien kans um Handrie eindelijk te trouwe. Maar Berta en Handrie vônde 't waal good zoë, zeej hadde Abraham en Sahra al lang geleeje gezeen. Nao verlaup van jaore had Berta van Handrie einen echte frisse hiërboer gemak, D'r verschene gerdienkes veur de rame, de stoep woort geschroep en d'r kwaam zelfs ein abbenement op 't maondblaad voor Boer en Tuinder, wao oét Berta um sáoves gezellig veurloos. Naodet Handrie deze cultuurschoek good doorstaon had, woort hae lid van de beugelclub en kreeg ein echte horloge. Pestoër had ôndertösse aevel neet stil gezaete, hae vônd det maar niks, twië van zien perochiane die op zônne laeftiéd nog beejein zote te hokke. En hae had priés. Op eine zaoterdaagaovend vroeg Berta Handrie ten huwelik. Trouwe? Vroog Handrie, maar maedje op ôzze laeftiéd, wae wilt ôs nog. Veur zônne waorderme man wie Handrie waas det ein behuurlik oétbundig grepke wao ze nog lang euver naogepraot hebbe. Maar wie ze s'anderdaags beej pestoër de ganse trouwplechigheid doorgepraot hadde kwaam pestoër met zien kerkklokke op de proppe. "Geej môt zelf keze" zei hae, "as geej veur 't huwelik altiéd deugzaam ziet gewaes dan luuj ik die twië groëte klokke. Is det aeval neet 't geval dan luuj ik allein det klein ozelig klökske" Nao lang prakkezere zei Handrie met eine roeien bums, "weit ge waat ge doot, luuj die twië groët maar, maar dan môt ge d'r met det kleine klökske waal aaf en toe tössedoor biemele".

Stôm hé

Wiel Hermans Venlo